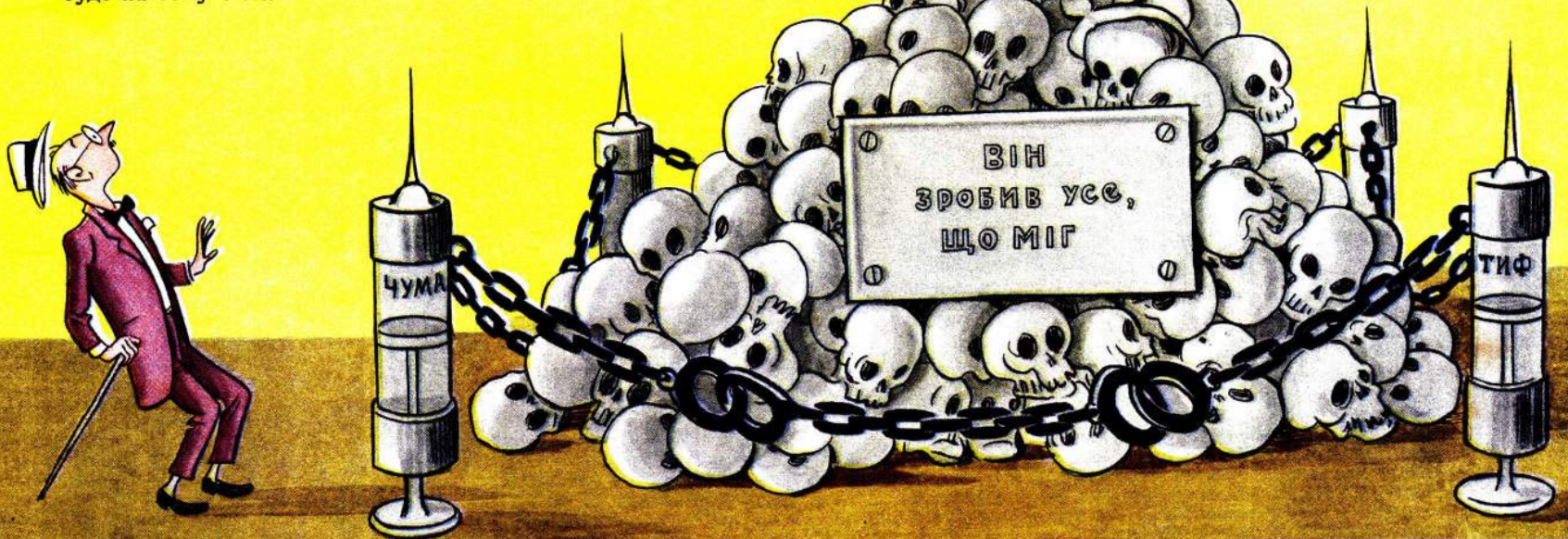

Недавно Трумен на прес-конференції в Білому домі висловив побажання, щоб на пам'ятнику, який, на його думку, буде йому неодмінно споруджено, був такий напис: «Він зробив усе, що міг».

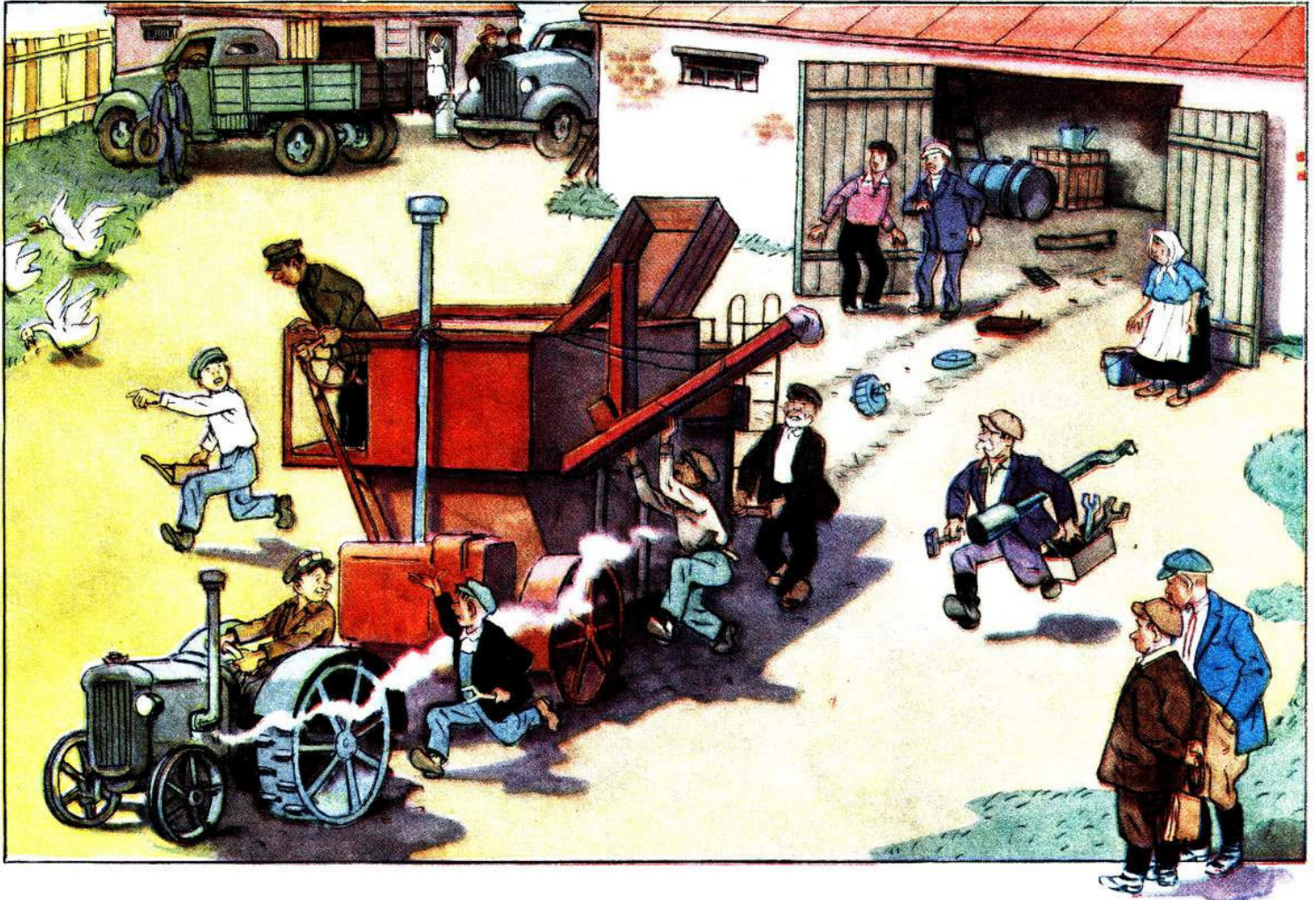
На нашу думку, найкращим пам'ятником Трумену був би осиковий кілок. Проте, йдучи назустріч побажанням президента, що мріє про більш монументальну архітектурну споруду, Перець пропонує проект пам'ятника, який увічніть всі «діяння» Трумена в Новому та Старому світі, коли сам він уже буде на тому світі.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— З ремонту комбайн вийшов, а з двору навряд чи вийде...

Здоровенькі були, Григорію Тихоновичу!

Що там з вами сталося - трапилося, шановний? Загордилися, чи може злякалися, чи що? Пишу вам, нагадую вам: — Подайте голосочок! Чому мовчите, наче води в рот набрали?

Йй-право, хотів уже було поскаржитися на вас голові облвиконкому. Хотів так йому написати:

«Дорогий товаришу Сиволап! Виберіть, будь ласка, коли-небудь вільну годинку, загляньте у виконком міськради та поцікавтесь, як там ставляться до листів та скарг трудящих. Ви очам своїм не повірите, дорогий товаришу Сиволап! Ви побачите тут заяви, скарги, просьби, які по року лежать у довгих і глибоких шухлядах нечитаними й нерозглянутими. Ви зустрінете тут скарги, надіслані жителями Миколаєва в редакцію «Перця», переслані «Перцем» т. Сірченкові для життя необхідних заходів. «Перець» кільканадцять разів провів його повідомити про долю тих скарг, та мовчить миколаївський голова, не подає голосочку.

Ще в квітні минулого року, дорогий товаришу Сиволап, т. Сірченкові поклали на стіл заяву інваліда Вітчизняної війни т. Портнова. Як бачите, пішов уже другий рік, а що зроблено по цій заяві, так і невідомо. Не відповідає голова міськвиконкому, хоч запитував я його тричі: 14 червня 1951 року, 18 жовтня 1951 року і 22 березня 1952 року. Така вже, видно, «натуга кам'яна» у нього. Мовчить!».

Ще раз кажу — дуже мені кортіло поскаржитися на вас голові облвиконкому, та, спасибі, працівники редакції одговорили. Довели вони мені на фактах, що товариш Сиволап тим самим миром мазаний, що й ви, що й в облвиконкомі з листами та скаргами поводяться так само, як і у виконкомі міської Ради.

Ось один з тих фактів. 9 серпня минулого року відділ листів редакції надіслав т. Сиволапові листа про те, що голова виконкому Вознесенської райради т. Зіньський по-бюрократичному ставиться до відвідувачів, по два-три місяці не читає скарг і заяв, адресованих на його ім'я. Редакція двічі просила т. Сиволапа сповістити, де той лист, що по ньому зроблено. А товариш Сиволап «хранит гордое молчание» і понині. Буду, мовляв, я — працівник такого високого рангу — думати про якісь там скарги, листи, відповідати на якісь там нагадування з редакцій...

Тому я й не написав товаришеві Сиволапу, а написав вам, Безпосередньо!

Втішаю себе думкою, що вже цей лист не залишиться без відповіді.

Прийміть привіт і поздоровлення, Григорію Тихоновичу, що йдуть од усього серця.

Від вашого ПЕРЦЯ.

Лицарі Уолл-стріту

Олександр Македонський вирушав у завойовницькі походи на коні, сказаний Гітлер – на фашистській брехні, а сучасний уолл-стрітський вояка Гаррі Трумен осідлав для агресії тифозну вошу. Лицар аж капає з носа заразою.

«Всякому овочеві свій фрукт» – говорять жартома. Тому в Білому домі сьогодні чорно від смертоносних бацил та паразитів. Американська «демократія» має чим пишатися – всі буржуазні вчені у США працюють над проектами, як заразити всі волелюбні народи тифом, чумою і холерою. І богобоязний Трумен має з чим виступати перед виборцями на недалеких президентських виборах.

– Що, що? Вам не подобається воєнна політика Білого дому? – скаже він прихильникам миру в Америці. – А чума, віспа, холера і федеральне бюро на вас всіх!

Так що американська буржуазна «наука» тріумфує сьогодні. І як же їй не тріумфувати, скажіть! Тож тисячоліття кращі уми людства билися над тим, як захистити людство від епідемій, як знищити всякі бацили на нашій землі, а вони, американські біологи, у поті чола трудяться над несамовитими засобами – знищити всіх непокірних капіталістам людей на землі чумою, тифом і холерою!

В Америці, як ми знаємо, все тримається на буржуазній рекламі, яка може зробити вам з мухи слона. Можливо, що американським холерникам вдасться також вивести і рекламних паразитів, гідних магнатів Уолл-стріту. Тоді сяде генерал Ріджвей на чумну блоху і доблесно прискаже з Кореї до Білого дому з рапортом:

– Хелло, Боб! – гукне він полісменові, прип'явши блоху до колони. – Містер Ачесон дома?

– Містер Ачесон об'їджають президентську вошу на іподромі, – відповідь полісмен. – Завтра ж у Вашингтоні воєнний парад.

– А яка у президента воша? – поцікавиться Ріджвей.

– Тифозна, містер! – цокне полісмен за каблуками. – Біла, породиста, з хрестом на спині. А на голові в неї султан, як і у вашої блохи. Тільки у вашої блохи султан з прапорцем ООН, а в президентської воші – з прапорцем США.

– А чия це паскуда лежить ось під колоною? – спитає генерал від зачумлених вошей і бліх.

– Ото? – покаже полісмен дубиною. – Це коларадський жук містера Трюгве Лі. Вони приїхали в Білий дім за інструкціями. А коларадський жук – подарунок містера Трумена для ООН...

– Ну, і гаразд, Боб, не базикай! – зупинить його генерал. – Скажи, де мені тут блоху напоїти?

– Людською кров'ю? – догадається полісмен. – У федеральному бюро розслідувань

точать її щодня. Я вмію збігаю и принесу відро.

У передпокої кабінету Трумена Ріджвей побачить цікаву балетну сцену – американський капрал навчає тут Трюгве Лі оонівської благопристойності:

– Ходити на пальчиках, так, та-ак!.. Поклонитися!.. Підняти руку!.. Опустити!.. Підняти!.. Опустити! Підняти!..

А містера Трумена Ріджвей застане на воєнній нараді з Ейзенхауером. На військовій карті Європи та Азії Ейзенхауер переставлятиме агресивні прапорці США, а президент буде показувати паличкою: «Сюди скинемо атомні бомби... Сюди – зграї зрадників і запоранців... Сюди – зачумлені воші і блохи... Сюди – агентів Ватикану...».

– А, генерал! – побачить він Ріджвея. – Щось ви дуже змарніли і схудли в Кореї. – Не сплю я вже, містер, по ночах, – поскаржиться Ріджвей президентові.

– Чого б то, мій любий генерале, не спиться вам? Чи мало ми вам даємо солдатів, літаків, бомб і напалу? Чи мало вже посилаємо вам зачумлених комах для Кореї й Китаю?

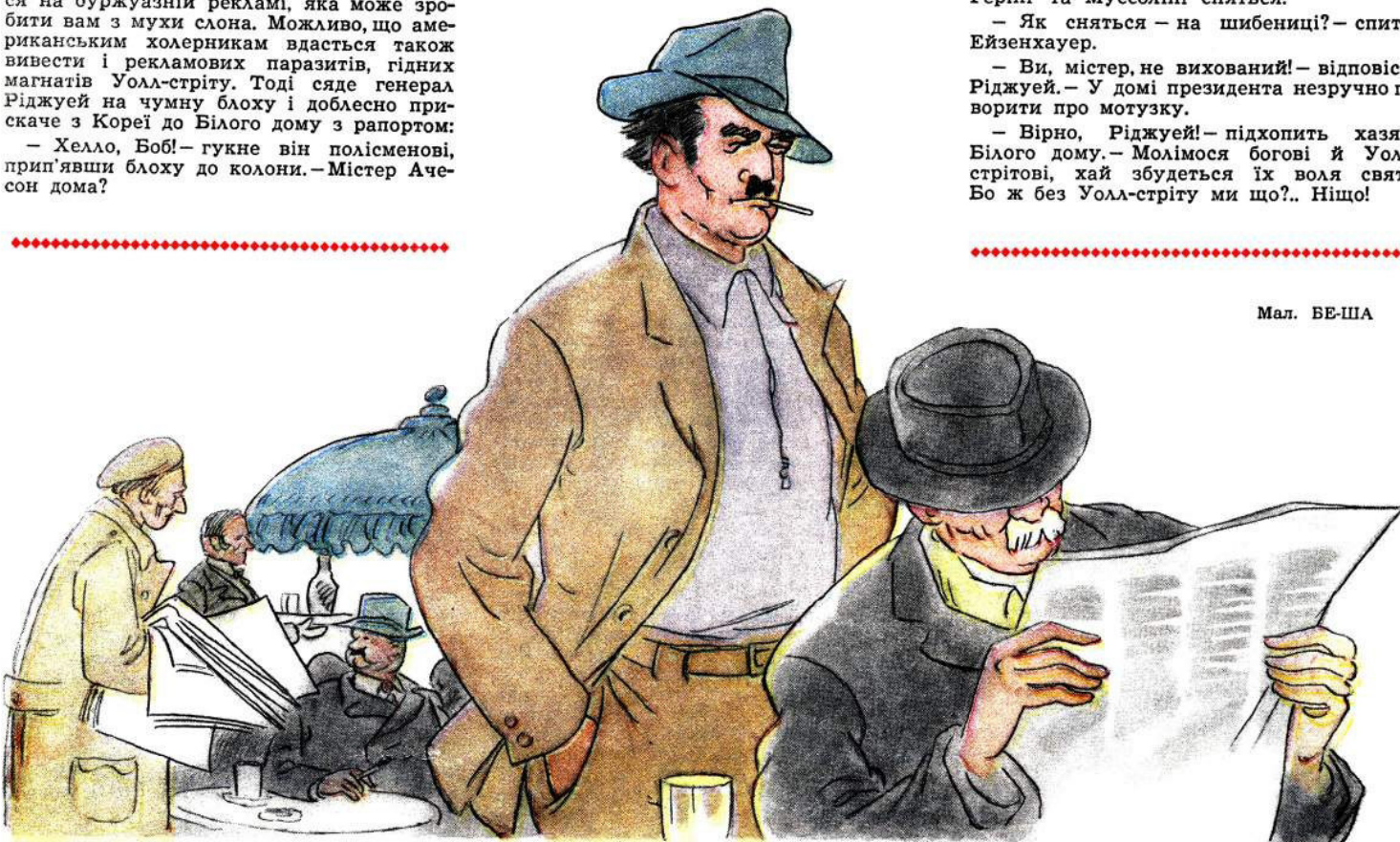
– Ні, не мало, – подякує Ріджвей президентові. – Є у мене і солдати в Кореї, і літаки, і бомби, і бактеріологічні снаряди, а перемоги нема, і по ночах мені вже Герінг та Муссоліні сняться.

– Як сняться – на шибениці? – спитає Ейзенхауер.

– Ви, містер, не вихований! – відповідь Ріджвей. – У домі президента незручно говорити про мотузку.

– Вірно, Ріджвей! – підхопить хазяїн Білого дому. – Молімося богам і Уолл-стрітові, хай збудеться їх воля свята. Бо ж без Уолл-стріту ми що?.. Ніщо!

Мал. БЕ-ША

– Коли вже припиниться чехарда з французьким урядом?
– Коли він перестане бути американським.

СКАРГА КНИГИ

Я — «...чи не найбільш складне й велике чудо з усіх чудес, створених людством...».

Так сказав про мене великий Горький. Він закликав любити мене, як «джерело знань». Він говорив, що в мені найкрасномовніше промовляє душа людини.

І коли я — найбільш складне й велике чудо з усіх чудес — вимушена сьогодні писати цю скаргу, то не тому, що мене розлюбили.

Ні! У нашій країні мене люблять, як ніде на світі; душа людини в мені тепер не просто промовляє, вона — співає!

А проте я скажусь. Я — книга — вимагаю: дайте мені книгу скарг! Я буду скаржитись на тих, хто мене не шанує.

Насамперед я скажусь на те, що мене не забезпечено пристойною житлоплощею.

У Києві, наприклад, немає обласної асортиментної бази облкниготоргу.

Пробачте, база є. І навіть не одна. Але що то за бази!

На вулиці Володимирській, № 51, є глибокий підвал. У ньому завжди повно води: капає вона з водопровідних і каналізаційних труб, пробивається з ґрунту.

І ось тут дали мені притулок. Сюди шоміяця висипають книг на 3 (три!) мільйони карбованців.

На Чоколівці — те ж саме.

Щоправда, на цій базі я не захлинаюся від води, а задихаюся від тісноти. Тут звалили в одну купу 80 контейнерів книжок. Все змішалось: художня проза з астрономією, поезія з агротехнікою, дитяча література з академічною. Спробуй, розкопай таку літературу гору й підбери потрібний асортимент для книжкової крамниці! От і лопай, що дають, бери те, що до дверей ближче лежить!

Тісно мені в Києві, а ще тісніше на периферії.

У Кировограді обласний бібліотекар розмістили в сараї, а в Рівному — у колишній конюшні.

Зате в Полтаві мене піднесли на належну височину. Загнали в клітку на східцях. Обшили фанерою, вкрили толем і нарекли ту халабуду облбібліотеком. А цей колектор комплектує 2.883 бібліотеки області!

От я — книга — і запитую вас, т. Криволапов, як керівника Укркниготоргу: чому мене мнуть дощі? Чому мене заганяють у конюшню?

Я — паперова. Але не думайте, що папір усе стерпить!

Друга моя скарга — на свою самотність. Любить мене читач, і я до нього прагну. А виходить, як у тій пісні: якби мені не тини та не перетинки...

Першого квітня в мене був радісний день — знизили ціну на книжку. Не встигла я зрадіти, як довелося засумувати. Інвентаризація,

яку вперше за всю свою історію провів Укркниготорг, показала, що на обласних базах лежить на мільйони карбованців книжок, не розпакованих ще з 1945 року!

Високий тин!

А ось і перетинки.

На селлах, приміром, фізкультурники з ніг збиваються, шукаючи книжечку «Спортивний майданчик у колгоспах», а вона лежить пачками в київських крамницях.

Лежить і репертуарний збірник «Зорі над шахтами», в передмові до якого сказано, що він призначений для художньої самодіяльності Донбасу...

І поезія лежить.

Чим прогнівила муза поезії книготоргівців, — не знаю. Але вони одностайно відхрещуються від неї. Це, мовляв, «не товар»! А товар лицем читачеві не показують.

У Києві на Подолі трапилась пригода: зняли в крамниці № 5 поезію з полиць, розклали її на столику біля крамниці і за годину продали поезії більше, ніж раніш за місяць. Та таких сміливців у системі Укркниготоргу небагато. А коли б їх було багато, то й видавництва не боялися б поезії й видавали б її не п'ятитисячними тиражами.

Я — книга — передбачаю, що ви мені на це скажете, т. Криволапов: план книготоргівлі, мовляв, виконується! Не заперечую! Виконується, бо читач мене любить. Тепер прикиньте, т. Криволапов, наскільки б і мені, і читачеві було приємніше, коли б мене полюбили ще й у вашій системі.

Скажусь я й на те, що мені дуже важко пробиватися на село. Ще раз повторюю: мене читачі люблять. Та не дуже люблять мене кооператори. Всі свої товари вони розхвалюють: і хороші, і не дуже хороші, і навіть браковані. А про мене, про книгу, — анітень!

Ось як мене, наприклад, просовують до мас кооператори Львівщини. Ім дають книги в руки, а вони їх у руках тримати не хочуть. Голові Буської райспоживспілки т. Єгорову набридло возитися зо мною, і він надіслав облкниготоргові такого ультиматума: «Повідомляємо, що посилок літератури, які приходять без нашого заказу і заявок, приймати не будемо. На потрібну нам літературу будемо висилати заявки».

Ось уже рік минає, а заявка від Єгорова «на потрібну літературу» щось не надходить. Чи й справді в районі література не потрібна? Не вірю я!

У Пустомитах на базі райспоживспілки (голова т. Тромбачов) книжки лежали рік не розпакованими. А в Яворові (голова РСС т. Киричук) книжок не розпаковують, але й у себе не залишають — негайно ж відправляють їх назад до Львова. Тут так захопилися цією роботою, що навіть макети польових газет, які прибули для колгоспів району, теж назад відправили. Допомогли колгоспам!..

На Чернігівщині споживча кооперація торгує книжками непогано — було б тільки чим торгувати. Та частенько виходить, що книжок на полицях багато, а продавати нічого.

У с. Заньки (Ніжинського району) лежать підручники з французької мови, хоч добре відомо, що в місцевій школі французьку мо-

ву не викладають. У Вертіївці ніколи шовкопрядів не розводили, а полиці магазину гнуть-ся від різних посібників по шовківництву.

У деяких колгоспах Ніжинського району розводять махорку. Облкоопкультурторг надіслав райспоживспілці кілька сот примірників книжки «Махорка». Не встигли розпродати й половини, як прибула друга партія. За другою — третя і четверта. Сидить продавець у магазині, дожидаючи покупців на «Махорку», набридне йому, вирве сторінку, скрутить цигарку і заспіває: «Ех, махорочка, «Махорка», побраталась ми з тобою...».

На Чернігівщині мало не в кожному селі лежать прибиті пилом довідники з електрозварювання, книжки «Автоматика і телемеханіка».

Як вони тут опинилися? Чому вони тут лежать? Може, ви скажете мені, т. Кремньов? Адже ж ви керуєте Укоопкультурторгом? Скажіть: автоматично чи телемеханічно розподіляють у вашій системі літературу?

Дивлюсь я на небо та й думку гадаю... Чому у вечірньому небі горять неонові заклики: «Пийте шампанське... Носіть модельне взуття... Іжте морозиво... Зберігайте гроші в ощадкасі... Купуйте панчохи капрон»?!. І хоч би один тобї маленький неоновий вогник блимнув: «Купуйте книжки!.. Вийшли з друку такі новинки!..» Де там! Немає світлової книжкової реклами ні в Києві, ні на периферії! Якщо і видають окремі проспекти та плакати, то в мізерній кількості і їх можна побачити лише в кабінеті директора республіканської книжкової бази т. Лещинського. Кабінет директора бази вони, може, й прикрашують, але книги не рекламують.

А в Рівному, наприклад, ті кілька пакунків рекламних матеріалів, надісланих з Києва, читають тільки миші. На світ білий їх із бази облкниготоргу не випускають.

Був у Києві єдиний рекламний книжковий кіоск, та й його відділ впорядкування міста (т. Малюта) так упорядкував, що вдень з вогнем тепер не знайдеш.

А що таке справжня реклама книги, то про це вам, т. Криволапов, і вам, т. Кремньов, може розказати рядовий книгоноша т. Осієнко з Брусклова на Житомирщині.

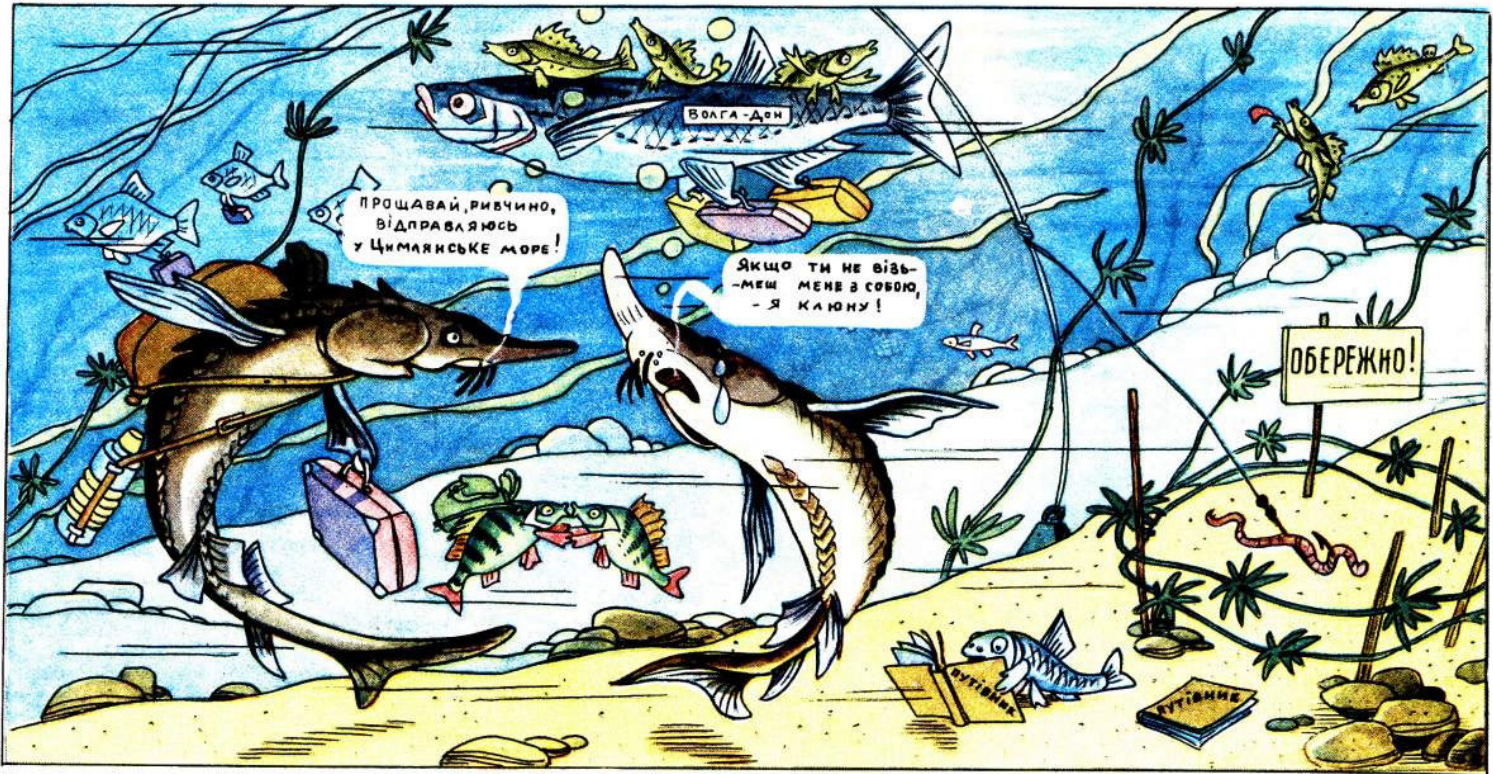
У базарний день крамниця облкниготоргу продала літератури аж на 78 крб. А т. Осієнко того ж таки дня вийшов на люди, показав свій товар лицем і вторгував 700 крб.

Я — книга — питаю у вас, тт. Криволапов і Кремньов: багато таких книгонош ви можете назвати?

Торгувати книгою треба вміти. Бо за невміння деруть реміння, — казали колись.

Прошу, т. Криволапов, і вас, т. Кремньов, розібрати мою скаргу і дати на неї відповідь. Тільки не словами, а ділом.

Скаргу книги записали
Г. БЕЗБОРОДЬКО, Ол. ГРОМОВ,
Л. ГРОХА.

НА НОВОСІЛЛЯ

М. БІЛЕЦЬКИЙ

ПЕРЕСЕЛЕНЦІ

Нещодавно трапилась подія:
В Кара-Кумах, що садами снять,
Здибались Посуха з Суховієм,
Згорблені, змарнілі — не впізнати!

Суховій питає:
— Сестро, чула?
— Як не чути! — рукою лиш махнула.

— Залишатись далі нам не варто!
Утікати! Але куди втікати? —
Суховій тут розгортає карту,
Почина уважно розглядати.

— Волго-Дон, Цимлянська ГЕС,
Каховна...
Знову ж, ненависні лісосмуги... —
Суховій з-під брів поглянув вовком,
А Посуха аж завилала з туги,

Та й замовкла...
І сидять обоє,
Мов сичі ті,
Згорблені журбою.

Раптом Суховій аж в поли вдарив:
— Недотепи ми, — гукнув, — бездари!
Порятунок наш за океаном,
Іншим там захоплюються планом.
В бізнесменів на умі війна,
А з війною в нас мета одна:
Жерти, нищить все, що створять люди!
З паляями нам привільно буде.

Тільки небораки те збагнули,
Вище хмар знялися і майнули
Геть з країни нашої назавше,
Напрямок за океан узявши!..

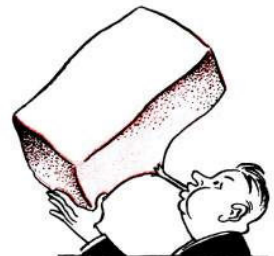
Виставка
ШИРШЕ ТРЕБА

БІЛЬШ, НІЖ ТРЕБА...

Приємно, коли в якійсь великій справі і твоя цеглинка закладена. У споруди «Краснолучшахтбуду» покладено дуже багато цеглинок Миколи Устиновича Діденка, але приємних згадок, уявіть собі, вони не викликають.

Справа в тім, що Микола Устинович Діденко — директор Краснолучського цегельного заводу. І при тому — директор, щедрий якого не знає меж. Микола Устинович дає будівельникам цеглу, довшу і ширшу від стандартної на один—два сантиметри. Замість того, щоб бути вдячними директорові за таку щедрість, будівельники, навпаки, скаржаться на нього.

Будівельники звертаються до ПЕРЦЯ з проханням — нагадати Миколі Устиновичу Діденкові, що цеглу «навіть більшу, ніж треба», випускати більше не треба.

ЧОГО ХОЧЕ НОГА?

Працівники прилавка занепокоєні: споживач одвертається від продукції фабрики, яку очолює т. Рогов-Парисько, споживач не хоче купувати панчохи, які випускає ця фабрика.

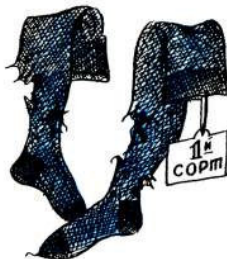
Чому?

А тому, по-перше, що нові панчохи Житомирської фабрики надходять у продаж уже з старими дірками і сплуненими петлями.

І ще тому, по-друге, що ці панчохи фарбують ноги споживачів.

А чому, питається, в такому вигляді ця продукція потрапляє у продаж, та ще й з ярликом «Перший сорт»?

Чи не тому часом, що так хоче ліва нога директора панчохної фабрики?

ПРОГУМОВАНИЙ ПЛАЧ

Купила О. П. Ганзенко — громадянка с. Єньки, Хорольського району, Полтавської області — двобортний, прогумований плащ. Одягла — і мало не заплакала: однією рукою вільно володіє, а другу наче паралізувало. Глянула в дзеркало, а у плащі обидва рукави — праві. Один вшитий нормально, а другий — ліктем наперед.

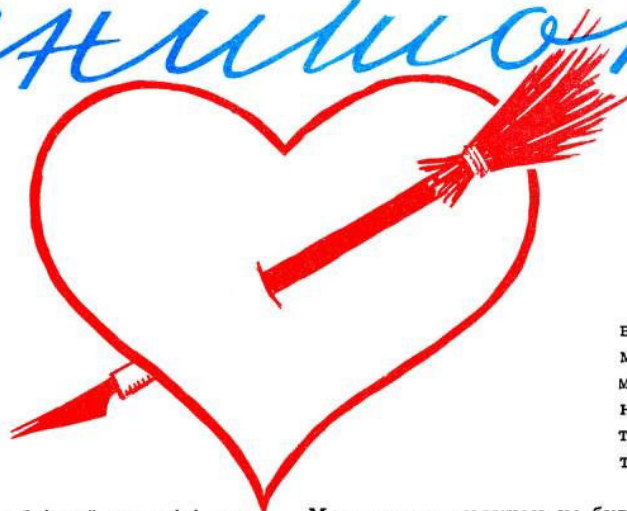
Не плащ, а — плач...

Це — далеко не перший бракований виріб Львівської швейної фабрики № 2.

Будемо раді в наступному номері повідомити, що директор фабрики т. Халецький, засукавши рукави (навіть, коли вони й у нього обидва праві), розпочав, нарешті, боротьбу з бракоробством.

Женишок

1

Начальник відділу пропаганди та агітації політвідділу Дніпровського пароплавства О. А. Вількенс сидів у себе вдома за письмовим столом і тер собі лоба, кріпко задумавшись.

О. А. Вількенс писав тези для своєї публічної доповіді на тему: «Моральні риси радянської людини».

Коли О. А. Вількенс дійшов до того розділу тез, де говориться про радянську сім'ю, про обопільну поведінку подружжя, чоловіка й жінки, задум на його чолі ще поглибшав, а тертя лоба ще поенергійнішало.

І от якраз у цей саме момент потихеньку увійшла до кімнати О. А. Вількенса його маленька онучка, постояла трохи, подивилася на свого діда та раптом і запитала:

- Дідусю!
- Ну, чого тобі?— нервово здригнувся О. А. Вількенс.
- Розкажи мені, дідусю, як ти заміж виходив?

Дід був глибоко замислений, він одразу не второпав, про що саме його запитує онучка, і щоб спекатися настирливо цікавої дівчинки, між іншим, кинув:

— Що таке ти, дитинко, мелеш? Хіба діди заміж виходять, діди женяться! Це — по-перше, а по-друге—про який саме заміж ти запитуєш: про перший, чи про другий, чи про...

Потім раптом, зрозумівши, що він чогось такого з передум'я наторочив, люто закричав:

— Заберіть дитину! Куди ви там, баби з матерями, дивитесь, щоб вам очі повилазили! Не вмієте, ідоли триклятуші, дитини доглядати, так зацементуйте їй рота, щоб воно мені тут різних дурниць не верзало! Що ви не знаєте, що я тези про радянську сім'ю пишу, про ставлення до жінки, до дітей! А воно мені, бісеня, заважає! Геть звідси!

Дитинка в плач, бабуся — дружина О. А. Вількенса — за дитину та з кімнати.

— Що ти такого, дитинко, там дідусеві наговорила? Чого він так розлютувався?— втихомирюючи онучку, запитувала бабуся.

Онучка, витираючи ревні сльозинята, схлипувала:

— Я... хотіла, щоб... дідусь... мені розказав... як він... заміж... виходив.

— Ох, яка ти, дитинко, необережна! Дідусь дуже гніваються, коли їх про це запитують! Та ще тоді, коли вони пишуть про «моральні риси радянської людини».

2

Після доповіді про «моральні риси» О. А. Вількенс раптом зник з квартири, де він проживав з дружиною, двома доньками й онучкою.

Нема день, нема другий, нема третій.

Спочатку сім'я його не дуже турбувалася, бо знала свого голову, як людину жваву, енергійну, таку, що не без того, щоб чимось там і захопитися.

Грицько БОЙКО

НАДЯ

Вечором у клубі
Весело бригаді —
Жартувати любить
Комсомолка Надя.

А як вийде сіль
Або стане жати —
О! Тоді не вміє
Надя жартувати!

— Ну,— думали собі Вількенсові рідні,— пішов, може, десь нові моральні риси розшукувати, а може, надивившись Тарзана, чкурнув у ліс, виліз на осику та котові, замість мавпи, хвоста крутить і кричить:

— Ува-ва-ва-а-а!

Мало чого з людиною не буває, та ще коли і к весні йдеться. Людина ж іще не стара, їй усього ще тільки під п'ятдесят! Ще порох порохитися!

Хіба ми навесні не спостерігаємо такого, що йде вже зовсім ніби літненька людина, йде, ціпком підпирається, суне собі поволеньки, покахикує, проходить під каштаном, а на каштані брунька тільки: «пук!», а людина тільки: «стриб!»...

Без ціпка підстрибує! Як молода!

Весна, хоч що ви собі там говорите і думайте,— а вона-таки—весна!

Отже, Вількенсові рідні свою голову спочатку не розшукували.

— Повернеться!— думали собі.

А воно нема та й нема!

— Ну,— почали хвилюватися рідні,— скільки ж можна ті риси розшукувати!? За який час не тільки на доповідь, на цілу книжку можна їх поназбирувати! А скільки можна на осіці Тарзаном сидіти? Ні, тут щось не те,— вирішили рідні.— Тут не риса-ми і не осикою пахне!

Метнулися на розшуки.

Знайшли свого дідуся-татуся!

Тобто, як вам сказати: отак, як подивитися, вони його знайшли, а як подивитися отак, так вони його зовсім не знайшли. Притулилися таточко до іншої мамочки.

Рольою тої іншої мамочки почала виконувати заступник голови Дніпровського басейнового комітету профспілки річників К. О. Антипцева, вона ж водночас і заступник голови виконкому Подільської райради депутатів трудящих по роботі серед жінок.

От що значить неправильно зрозуміти свою власну лекцію: «Моральні риси радянської людини».

Зрозуміти, так сказати, діаметрально навпаки.

Хоч, положим, О. А. Вількенсові до цього не звикати!

Перед нами лежить документ про те, що Вількенс ще 1941 року, під час Вітчизняної війни, будучи комісаром госпіталю, у Воронежському ЗАГС'і розвівся й наново одружився.

Так і написано:

Зверху: «Зареєстрований у розлуці 30 грудня 1941 р.»

Знизу: «Зареєстрований у шлюбі 30 грудня 1941 р.»

А сім'я, з якою він побрався 1925 року, жила десь там, у тилу, благаючи долю, щоб зберегла їм їхнього батька й чоловіка.

Де та воронезька сім'я — невідомо, бо після демобілізації Вількенс повернувся до своєї старої родини, з якою й жив до останнього часу, коли його потягло на новину.

...А що гадає нова наречена, К. О. Антипцева?

Який вона дає приклад для жінок, що ними вона іменем райради керує?

Нововипеченому женишкові та його нареченій — г-о-о-р-ь-к-о-о!

ЧІП ТА БАРИЛО

(Б А Й К А)

Барило, що весь вік пролежало з водою,
Раз якось загордилося собою:
«До чого ж боки маю я міцні!
Вже скільки на возах я потряслося,
Вже скільки в сплеку я пеклося,
А раз так навіть довелось
Полежати на вогні,—
А що зробилося мені?»
«Гай, гай! — із дна
Озвався Чіп маленький,
Бариліві почувши теревеньки,—
Хвались, хвались, а все ж не забувай,
Що ти давно б розсохлось без водиці,

Коли б не я...». «Вигадуєш дурниці,—
Зневажливо Барило прогукло,—
Ще снажеш, що й мене без тебе б
не було?
Стирчав би там собі...» Та Чіп тут,
як на зло,
Хитнувся і вискочив. З Барила забурлила
Вода струмком. А сонце припекло —
Розсохлося, потрісалося Барило.

Ясна мораль цієї байки —
Її без слів збагнуть зазнайки.

— Як у вас у студії з кінокомедіями?
— Хоч плач!

Перечниця

ТЕРНОПІЛЬСЬКІ КАРА-КУМИ

НА ТЕРНОПІЛЬ піски насуваються. Систематично й невблаганно. І не прості собі піски, а піски особливого сорту, — так звані «відомчі» піски. Насуває їх на Тернопіль начальник Шляхбуду Львівської залізниці т. Ключников. Піски ті сунуться з відомчого кар'єру Шляхбуду, з Родатичів, Львівської області. Від Родатичів до Тернополя — 200 кілометрів. І от цим шляхом сунуться, та й сунуться, та й сунуться піски... на залізничних платформах. І «досунулися» вже до 40 карбованців за кубометр. Та ще й пісок поганий. А біля Тернополя є чудесний кар'єр з бездоганним піском, і вартість місцевого піску разом із доставкою у 5 разів дешевша.

— Так то ж комунгоспівський пісок, а то наш, залізничний, — кажуть керівники Шляхбуду.

От і сунуться піски, висуваючи з державної кишені великі гроші.

...Та не тільки піском уславився Шляхбуд Львівської залізниці. Він, наприклад, виготовляє у Львові чи в Стрії віконні рами, двері, дерев'яні конструкції, — везе це все до Тернополя і вивантажує, замість виробів, тріски, цурки і т. д., бо в дорозі все це ламається...

Нічого не поробиш! Як той казав: «Хоч сопливе, так своє».

ПОТАП ЧИ ОСТАП?

ТОВ. ДЯЧЕНКО — профспілковий діяч. Він — голова Полтавського обкому спілки працівників культосвітустанов. А т. Агапов — господарник. Обіймає посаду начальника відділу лісопостачання Станіславського відділення Укрголовлісозбуту. І хоч вони не близьки, навіть не брати, але схожі один на одного, як дві краплини води.

Дяченко листовно звертається з низкою претензій до голови Гребінківського райкому профспілки культосвітустанов т. Карпенка. А той... не працює головою райкому вже понад рік.

Агапов систематично надсилає різні директиви на Старявський (Дрогобицького) лісозавод бракерів відділення Лукашуку. А такого бракера там ні сном, ні духом не знають.

Не важко собі уявити, наскільки конкретне керівництво цих керівників, коли вони навіть не знають, хто є їхніми підлеглими: Потап чи Остап? І де вони знаходяться: на Волині чи на Буковині?

ПЕРЕЙМЕНУЙТЕ КОНТОРУ!

НАЗВА республіканської контори «Укргоспбудматеріали» (керуючий т. Дем'янюк) зовсім не відповідає дійсності. Це видно хоча б з такого: радгоспові імені Леніна, що в Роменському районі, потрібен ліс для капітального будівництва. Торік радгосп одержав з контори кілька поштограм про відвантаження лісу. Але ліс до радгоспу не дійшов. Цього року робота контори значно поліпшилася. Уже в січні в радгосп прилетіла перша поштограма: «Негайно виставляйте акредитиви!» Виставили, а лісу немає. У лютому радгосп одержав другу поштограму такого ж змісту, у березні — третю, а лісу як не було, так і немає.

Ну як тут не сказати: — Товариші керівники контори! Або змініть стиль роботи, або вже назвіть контору «Радгосппоштогрампостач». Щоб дійсності відповідала...

СУСІДИ

У ЛЕБЕДИНІ, на Сумщині, проживає Лебединське заводоуправління цегельних заводів Сумського облуправління промбудматеріалів, а в сусідах у нього проживають Лебединські авторемонтні майстерні Міністерства заготівель, де директорствує С. В. Семенченко.

Сусіди собі живуть та поживають. Донедавна була в них «згода в сімействі». Цегельні своєму сусідові допомагали і цеглою, і лісом, і сиром, і тим, а майстерні цегельням робили сякі-такі деталі і т. д. Одне слово:

Щасливі там люди,
блаженна сторона.

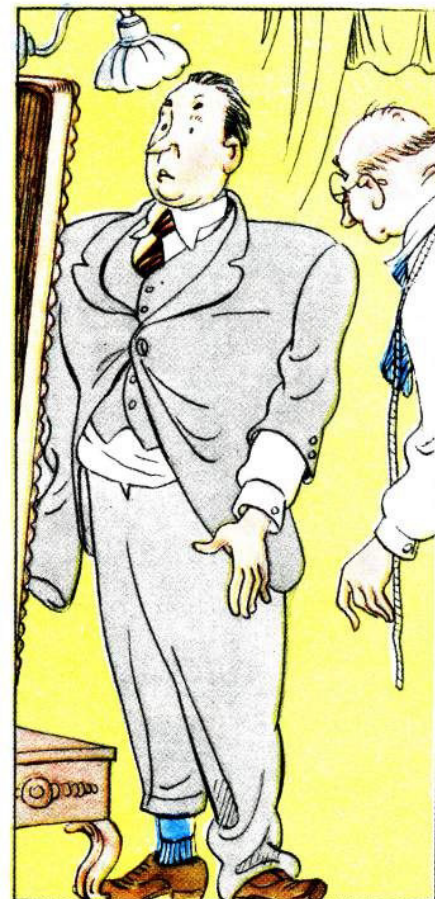
Електроенергію цегельні мали від автомаїстерень і за неї справно (хоч і дорогоувато!) платили.

Та ось директор Семенченко розлют... ні, як би це так делікатно сказати, — розгнівався.

— Одключай електрику від цегельні!
Одключили.
— Загружай назад у вагранку вже готові деталі для цегельні! Я їм покажу!
— Товаришу Семенченко! — всі до нього, — в чім річ? Що сталося?
— Цегли мені для перебудови склада!
— Та нема в нас тепер оце цегли! Ми не працюємо! Почнеться виробництво — дамо зразу!
— Нема цегли — нема світла, нема деталей і взагалі нічого нема для цегельних заводів! О!

ВЕСНЯНІ ЕКЗАМЕНИ В ІНДПОШИВІ

Мал. БЕ-ША

Трійка — на двійку.

ТРЕБА ВМІТИ...

Виконуючий обов'язки редактора районної газети «Сталінським шляхом» (Кіровоградський сільський район) т. Вітюгов надрукував у газеті № 24 передову статтю, розміром на сто чотирнадцять рядків. Нижче наводимо цю статтю повністю:

«...Черняхівський, Підгайцівський... по 10—13 лекцій... Черняхівським і Підгайцівським лекторіями керують тт. Паламарчук і Шаповалов. У цих лекторіях лекції читаються суворо (?) за складеними планами... В-Северинівський, Новопавлівський, Грузчанський... а про обговорення і мови немає.. групи...».

Оце і вся передова, над якою потрудилися в редакції.

— Дозвольте! — скаже читач. — А де ж ті 114 рядків, коли тут не більше тридцяти слів?

Пояснюємо: всі останні слова і рядки автор передової старанно списав з великовисківської районної газети «Ленінська правда» № 15. Від заголовка і до останньої крапки. І вишло 114 рядків.

У кіровоградській районній газеті, очевидно, дотримуються тієї думки, що всі статті, які потрібні, — вже написані. Тільки треба вміти знайти їх і акуратно переписати.

Невблаганний на трибуні
Комсомолец Марко Дронь.
В залі сяють лица юні:
Ну, не хлопець, а воґонь!

І завжди з трибуни чуєм
Запальні його слова:
— Так давайте ж попрацюєм,
Засунавши рукава!

Діачем він став шаленим,
В бойове ввійшов ядро,
І обрали його членом
Комсомольського бюро.

Ось де простір є дерзати,
Коли ти горюш увесь!
В Марна ж толку — слід сказати —
Не завжди ви доб'єтесь.

Треба виділити кращик
На змагання у плавбі.

Марко наш це діло — в ящик,
Сів та й думає собі:

«Та чи нам роботи мало?
Це щоб хтось нам носа втер?
Хай сидять... Торік програли,
Ще програють і тепер».

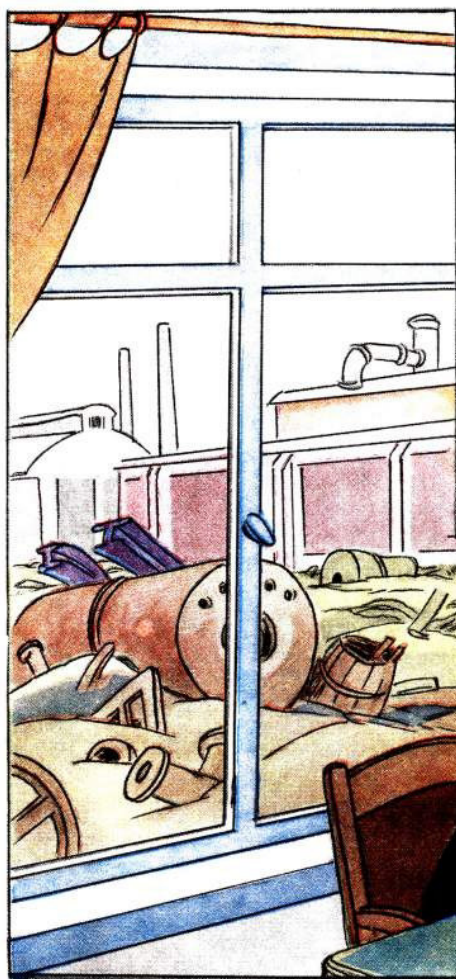
Лекцій просять: про Корею
Чи про міжнародний стан.
— Хай скінчиться Асамблея,—
Марко їм,— включю я в план...

Зволикав усюди Марко,
Все пускав на самоплив.
Від шумихи — небу жарко,
А роботу завалив...

На трибуні був гарячим,
А на ділі — враз померк.
Придивилися, аж бачим —
Не воґонь, а фейсрверк!

ЖЕЛЯБОВСЬКИЙ ТЯГНЕ...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Ну, до чого ж люб'язна, до чого послужлива людина Ігор Минович Желябовський! Досить вам з'явиться у кормовому радгоспі «Арцизький» (що лежить біля села Мирнопілля на Ізмаїльщині), як Ігор Минович увесь до ваших послуг. На всі ваші запитання зразу ж відповідь і розкаже чисто про все, що в радгоспі робиться. А коли запитаєте Ігоря Миновича, що сам він тут робить, то почуєте скромну відповідь:

— Раніше на мені лежало тваринництво, а тепер довелось взяти ще й рільництво. Нічого не поробиш — треба тягти...

Думаєте, Желябовський неправду каже? Тягне він, та ще й як! І по тваринництву, і по рільництву. Тягне сіно з радгоспу для власної корови, натягнув зерна і вигодував двоє поросят, пудів по дванадцять кожне. То дарма, що в радгоспі він — п'яте колесо до воза, а доступ до всього має, бо служить правою рукою і всевидящим оком у директора радгоспу Панченка.

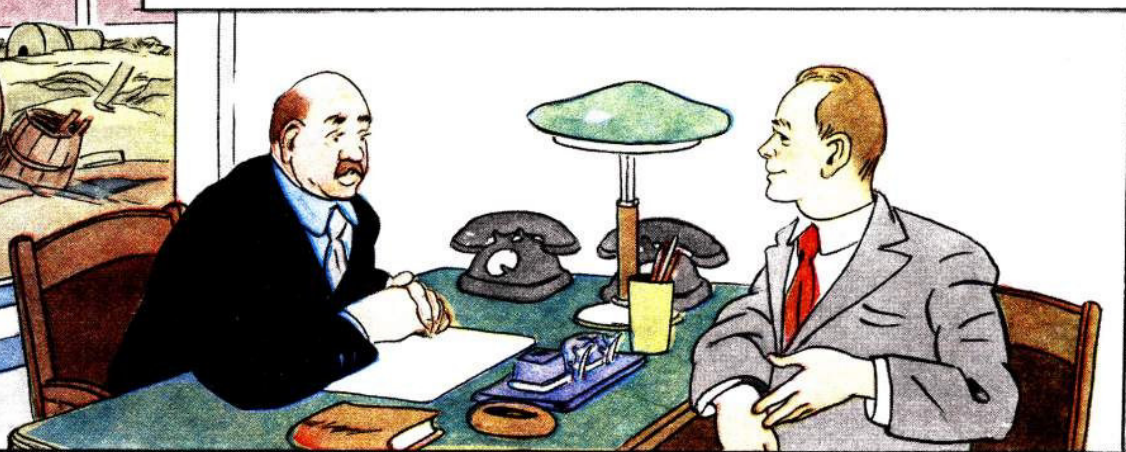
Хто зводить наклепи на чесних робітників радгоспу? Хто організатор різних махінацій? Хто разом з комірником радгоспу Фомук приховав, а потім забрав пшеницю? Хто утаїв від обліку три радгоспних корови? Та все той же невтомний Ігор Минович Желябовський.

Обурюються робітники радгоспу, не раз і не два пишуть про шахрая до обласної контори «Заготскоту», яка відає радгоспом «Арцизький», але там і слухати не хочуть. В обласній конторі, як тільки почують про Желябовського, зразу ж в один голос хвалу йому співають:

— Що таке? Ігор Минович? Та це ж професор свого діла! Ні, без нього нам не обійтись...

А в цього професора ніякої спеціальності, і тому-то в обласній конторі двічі або й тричі на рік винаходять для нього різні неіснуючі посади, аби тільки мав він тепле місце.

Ні, краще вже буде, коли в радгоспі такого професора не буде.

— Я думаю, товаришу директоре, що краще буде, як ви повернетесь лицем до вікна — і в кабінеті посвітлішає, і на заводському дворі почистішає.

(АМЕРИКАНЦІ ПРО АМЕРИКАНСЬКУ ПРЕСУ)

«Без нас (тобто без американців) зародження жовтої журналістики в Європі затрималось би на цілі покоління».

Марк ТВЕН.

«В Америці нема незалежної преси... Мені платять 150 доларів щотижня за те, що я не висловлюю своїх думок на сторінках своєї газети. Якби я дозволив собі висловити свої справжні думки, то другого ж дня я лишився б без роботи. Обов'язок нью-йоркського журналіста полягає в тому, щоб спотворювати правду, брехати, прикрашати, обріхувати і зраджувати свій народ і свою вітчизну за тридцять сребренників. Ми — знаряддя і васали багатіїв. Ми — інтелектуальні повії».

Джон СУІНТОН,
колишній редактор газети «Нью-Йорк трібюн».

«Преса Сполучених Штатів Америки від низу й до верху окупається й оплачується багатими семействами і є по суті їх власністю. Справжніх володарів американської преси слід шукати серед сімейств мультимільонерів».

ЛАНДБЕРГ. «60 сімейств Америки».

«Кожного разу, коли ліберальний журналіст починає працювати у великій газеті або журналі, виходить одне з двох: або він не витримує пануючої там атмосфери продажності і кидает газету, або він так чи інакше пристосовується до нової обстановки і перетворюється на писака реакційного пошибу».

СЕЛЬДЕС. «Такі факти».

НЕПОПРАВНА ГОЛОВА

Одна американська радіостанція передавала «Незакінчену симфонію» Шуберта.

Після передачі пролунав голос диктора:

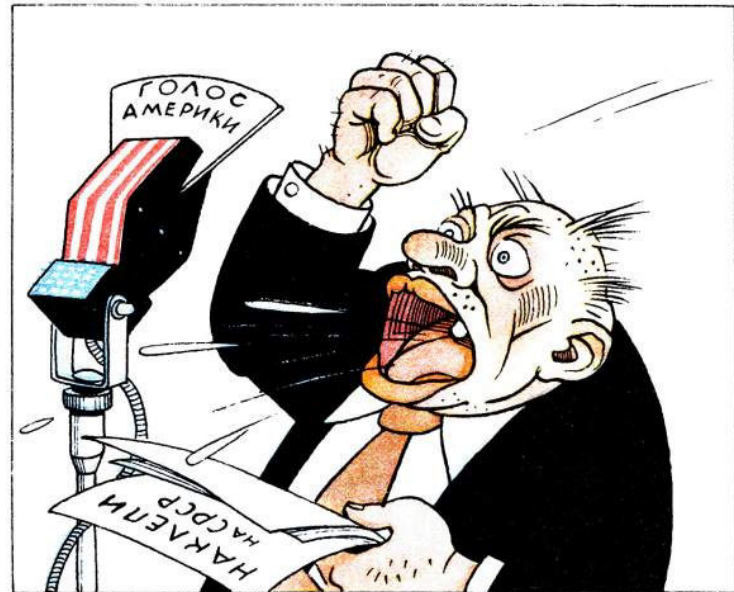
«Ви слухали «Незакінчену симфонію» Шуберта. Вона була б закінчена, якби композитор, що страждав від головних болей, приймав порошок «Фенікс» фірми «Джордж Аллен і Компанія».

Не будемо говорити, чи справді допомогли б чудодійні порошки великому композиторові в його творчості. Але, що голову автора цієї американської реклами не поправиш ніякими порошками, — то це вже істина цілком очевидна.

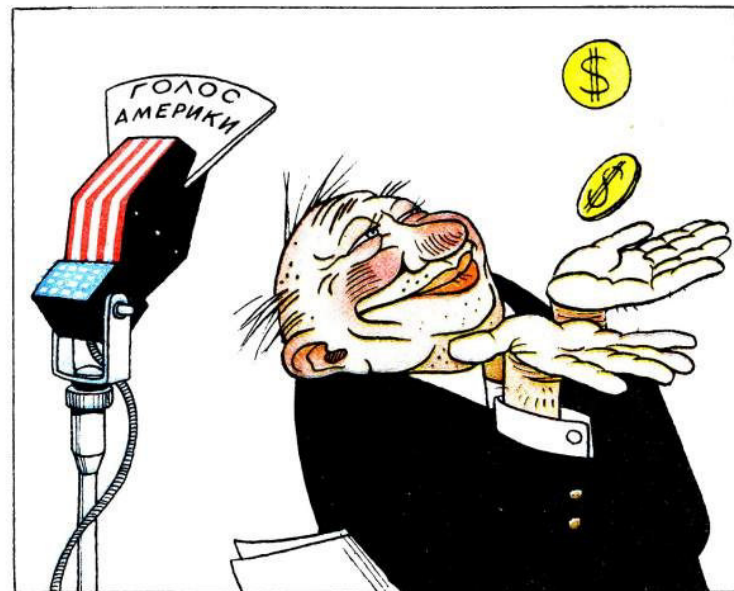
КАДИЛОМ У РИЛО!

Виявляється, американська реклама не завжди бреше. Це підтвердив нещодавно президент товариства ліжок у США (є й таке товариство!) Джозеф П. Фаннінг. Він привселюдно заявив: «Для більшості американців ліжко в сучасний момент — це єдине місце, де можна забути про зростаючі ціни на товари широкого споживання і про загрозу війни».

Вихваляючи свій товар, розмахуючи перед носами покупців рекламним кадилом, промисловець Фаннінг сам не зчувся, як затопив тим кадилом в самісіньке рило американському урядові!

ЗА ФАЛЬШИВКИ...

ДАЮТЬ ЗОЛОТО.

Ярослав ШПОРТА

„ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА“

Його спочатку відібрали
Гестапівці, ввели у штат,
В загін бандитський записали,
Дали новенький автомат,
Шинель німецьку і погони,
Солдатську книжку — чим не чин?
Нехай «імперію» боронить,
Нехай воює, сукин син.

Була такому наймиліша
Подяка шефа за розбій,
І він стріляв людей і вішав
У Краматорську й Лозовій,
У тім славетнім Краснодарі
Водив розстрілювать хлоп'ят,
Служив в гестапівським загоні,
Палив міста і села, кат.

І ось, як бій важкий скінчився,
Знялися миру прапори,
Він за кордон «перемістився» —
В американські табори.
І труменівські генерали
Його для служби відібрали,
І вийшло так, що він ізнов
Собі роботу в них знайшов.

Його у школах підучили,
Що треба знать підривнику,
І в ніч одну «перемістили»
В сусідній край на літанку.
Він, бачте, був і в тому краї,
І мови вивчився — мастак!
Хай, кажуть, ріже і зриває,
Падлюка добра, як не які!

Багато він «переміщався»
По білім світі, цей байстрюк.
То «гером» він, то «сером» звався —
І крові не змивав із рук...
І хоч за ним поголосили
Макклой і Пій — розбою жрець,
Але його «перемістили»
В могилу — там йому й кінець!

У ПЕРШЕ я побачив містера Спагга в той день, коли він вирішив послати на війну свого шофера. Стоячи серед групи захоплених його вчинком клубменів, містер Спагг говорив просто і скромно, без пози:

— Нам потрібен кожний, хто може тримати зброю. Ми повинні мобілізувати всі сили! Сьогодні ми з сином одвезли на мобілізаційний пункт Мішеля, мого шофера-француза...

— Ви стопроцентний американець! — вигукнув хтось із слухачів. — Ваш почин треба широко розрекламувати!

— Так, я, як справжній американський бізнесмен, не міг зробити інакше, — вклонився містер Спагг. — Треба, щоб Мішель якнайшвидше опинився в армії. Я думаю вдатися з клопотанням про призначення його в авіацію — це найнебезпечніша дія...

— Справжній джентльмен не міг зробити інакше! — вигукнув один з клубменів. — Але ж вашого Мішеля мають убити!

— Я думав над цим варіантом, — відповів містер Спагг, — і вирішив, що збитки я мушу взяти на себе. Припустимо, Мішель втратить одну або обидві ноги... (містер Спагг вимовив ці слова так хоробро, що було видно: втрата навіть трьох ніг зовсім не лякає його)... всі витрати до останнього цента лягають на мене...

Один з бізнесменів, директор великого страхового товариства, потиснув Спаггові руку і промовив тремтячим од зворушення голосом:

— Спагг, це великий почин! Я теж хочу принести жертву на оltар вітчизни — наше товариство сьогодні ж прийме положення про пільгове страхування робітників і службовців, які йдуть на фронт! Ми виплачуватимемо хазяям цих робітників всю страховку повністю, коли хто-небудь з мобілізованих загине! Ми навіть не розслідуватимемо, яким способом був убитий той чи інший солдат і хто його вбив... Радісно думати, Спагг, що і ми беремо на себе частину воєнного тягаря!

— А що я одержу, коли мій Мішель сплатить перший страховий внесок? — діловито спитав містер Спагг. — Раптом, припустимо, я втрачу ноги Мішеля?

— У нас буде такса, — посміхнувся директор страхової компанії, — але я певен, що грошей ви одержите не менше, ніж половину всієї суми страховки...

— Мушу ж я компенсувати відсутність шофера, — в свою чергу посміхнувся містер Спагг, — ваша система страхування дуже доречна. Я розмовляв учора ввечері з моїм сином Альфі, — вже прощаючись, сказав містер Спагг, — і ми прийшли до висновку, що обійдемося двома шоферами замість трьох... У крайньому разі, водитимемо машину самі...

І ось, шофер містера Спагга відплив у Європу. Всі знали, що Мішель кожної секунди може бути кинутий разом з усією армією в бій, що там може бути стрілянина — навіть артилерійська перестрілка, але той спокій, з яким містер Спагг продовжував появлятися в своєму банку, в клубі і на всіх званих вечорах, свідчив про його феноменальну витримку.

— Мій шофер уже брав участь у повітряному бою, — якось за обідом заявив Спагг. — Він стрілець чи щось подібне до цього. Снаряд розірвався так близько, що мало не зачепив машини!

Все це містер Спагг сказав спокійно, і лице його навіть не змінилося, коли він їв спаржу. Подумати тільки — його шофер мало не загинув, а він такий спокійний, так володіє собою! Дружина одного відомого заводчика навіть просльозилась, дивлячись на хороброго банкіра...

Минуло кілька днів, і з Європи прийшли погані вісті.

— Чули? — спитав мене один знайомий. — Шофера Спагга поранено!

Стивен ЛІКОК

Ілюстрації БЕ-ША

Стопроцентний АМЕРИКАНЕЦЬ

(СЕКРЕТ ВОЙОВНИЧОСТІ
ДЕЯКИХ БІЗНЕСМЕНІВ)

— А як переніс цю звістку Спагг? — поцікавився я.

— О! Він зразок справді американської мужності! Спагг вирішив послати на фронт свого садівника-італійця!

Так відповів доблесний стопроцентний американець Спагг ворогові!

— Учора я викликав його з оранжереї, — розповідав містер Спагг, — і кажу: «Джузеппе, Мішеля поранено! Наш обов'язок замінити його!» І не встиг Джузеппе й слова вимовити, як я вже договорився з мобілізаційним пунктом про зарахування Джузеппе в армію, добровольцем!

Коли-не-коли зустрічаючи Спагга або наших спільних знайомих, я чув новини.

— Мій садівник мало не загинув від німецького підводного човна, — сказав Спагг одного разу. — Багато загинуло, а Джузеппе поранено. Він написав листа про те, що хоче повернутися, та мій Альфред протелеграфував в Європу, щоб він не смів цього робити! Він уже досвідчений воїн, його місце там, на передових лініях, тим більш, що його місце тут уже зайнято — я знайшов досвідченішого садівника! Не міг же я допустити, щоб мої хризантеми загинули, правда ж?

Потім прийшли зовсім невтішні вісті: Мішель і Джузеппе виписалися з госпіталів, повернулися в армію і пропали безвісти!

— Я ніколи особливо не вірив в їх потяг до війни! — лаявся Спагг. — Чортзнакуди вони поділися, оті Мішель і Джузеппе! Ні, тільки ми, американці, по-справжньому цінимо і любимо війну!

Другого дня стало відомо, що містер Спагг продовжує свої воєнні дії: він по-

слав в Європу свого молодшого камердинера.

Геройський вчинок Спагга не потребував коментарів. Про відвагу містера Спагга розповідали легенди. У вищих сферах не було популярнішою особи за містера Спагга. Ще б пак: позбутися молодшого камердинера, людини, без якої неможливо шнурувати черевики і одягати шкарпетки! Це, звичайно, була вершина героїзму!

— Що ж робити? — скромно відповів містер Спагг. — Усі ми мусимо виконувати свій обов'язок перед батьківщиною! Доведеться старшому камердинерові одягати мене! Сподіваюся, — додав містер Спагг, — що мій молодший камердинер залишиться цілий і неушкоджений... Адже тепер, власне, воєнних дій уже майже немає. ...Але якщо і він пропаде безвісти, я вже не знаю, кого послати! Ми з Альфредом обговорили це питання і вирішили, що скорочувати штат не можна — справи на біржі йдуть добре, у нас щодня звані обіди, прийоми... Ні, з меншою кількістю прислуги не обійтись! Це буде просто непристойно!

Потім містер Спагг одержав із Європи нагороди Мішеля і Джузеппе. Через те, що вони пропали безвісти, нагороди переслали в Америку для передачі їх родичам нагороджених.

— Ці нагороди допоможуть мені перенести відсутність молодшого камердинера! — заявив Спагг. — Одна медаль «За хоробрість», а друга — «За воєнні заслуги» (оті містера Спагга гордо блиснули). Ми з сином носитимемо їх по черзі, поки не повернуться Мішель і Джузеппе...

Трохи помовчавши, містер Спагг додав мрійно:

— А може Мішель і Джузеппе взагалі не повернуться?

Відтоді містер Спагг почав носити на смокінгу дві бойові медалі. Його вважали зразком джентльмена, який віддав усі свої сили для перемоги над ворогом.

Якось зайшовши в клуб, я почув знайомий гучний голос Спагга, що долинав з телефонної кімнати.

— Вашингтон? Це Вашингтон? — кричав Спагг. — Мені потрібно військове міністерство! Дайте мені військове міністерство! Так, справа державної ваги!

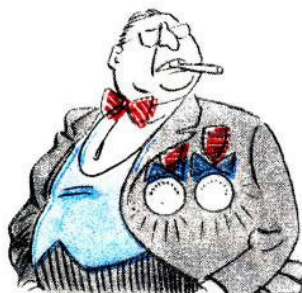
Хвилини за п'ятнадцять Спагг вийшов з переговорної кімнати, і обличчя його все ще було червоне від обурення й гніву.

— Це зухвальство! Це вже переходить всякі межі! — сказав він. — Мого сина Альфі, мого малюка Альфреда мало не мобілізували в армію! Якийсь новий чиновник у нашій окрузі хотів призвати мого хлопчика. Саме тепер, коли ми вступаємо о десятій годині ранку, щоб встигнути впоратися з усіма справами в нашому банку! «Це маячня, — сказав я військовому міністрові, — я віддав батьківщині шофера, садівника, камердинера!.. Скільки ж жертв може принести джентльмен? Та й хто стільки пожертвував для перемоги, як я? Я маю нагороди за хоробрість!»

— Що ж відповів міністр? — спитав хтось.

— Міністр попросив прорачення за помилку, — посміхнувся Спагг. — Чиновник, певне, переплутав прізвище, й одержав за це догану! Зрозуміло, мій Альфі нікуди не поїде! Втім, можливо, ми незабаром з'їздимо в Європу в справах нашої фірми... Але яке зухвальство чиновника, якщо він справді хотів призвати мого сина?! Мобілізувати Альфі! Нехай би отой чинуща сам пішов на війну! А то він хотів воювати чужими руками...

...Відтоді минуло чимало часу, але містер Спагг досі носить медалі і вважається зразком стопроцентного американця.

Переклад з англійської.

Голова Перця

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Іваненка П. П., за що він зробив з поважаного діда Мороза старого брехуна?

Ізмаїльська область.

А. ГРОМОВ.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Купив я гумові чоботи, на підшві яких вштампувано: «Міськкоопінсілка, артіл І. В. В., м. Київ».

Пришла весна, задзюрчала вода. Не біда, думаю, адже у мене гумові чоботи. Тепер мені і море по коліна. Взув я ті чоботи, походив кілька днів. Полопались закаблуки й переди,— захлипали мої чоботи.

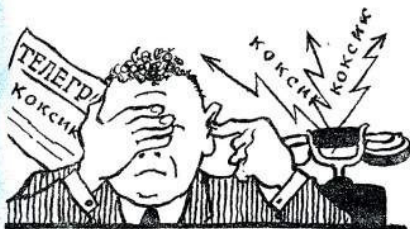
На підшві моєї обновки написано адресу артілі бракоробів. Шкода, що там не вказано прізвища голови цієї артілі. Може ти, Перче, знаєш його?

с. Вільховець, Звенигородського району, Київської області.

А. МУЛЕНКО.

Від ПЕРЦЯ. Знаю я того голову. Феллер його прізвище. Він не тільки вас, т. Муленко, так узув. Ось із села Лозни, Летичівського району, Кам'янець-Подільської області, теж пишуть, що купили колгоспники чоботи виробництва цієї артілі. Купити купили, та не носили, бо чоботи з першого ж ходу пороззявляли роти аж до хаяв.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Допоможи, будь ласка, будівникам Південно-Українського каналу одержати від заводу «Запоріжсталь» партію коксик. Наряд «Головкоксу» на це давним-давно є. Гроші заводові переказано ще в минулому році. І все ж тільки одну частину коксик завод відвантажив, а другої ніяк не спроможеться надіслати. Працівники «Укрводбуду» вже неодноразово зверталися і з телеграфними нагадуваннями до заступника директора заводу т. Жезмера та начальника збуту т. Левицького — як горохом об стіну.

Шановний Перче! Пробий цю стінку бюрократичної байдужності до загальнонародної справи.

м. Запоріжжя.

Ф. СОЛОДИЛОВ.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Розсуди, будь ласка, у кого краща квартира: у завідувача Дворічанського райвідділу народної освіти т. Перцухова чи у завідуючого райвідділом охорони здоров'я т. Васильєвої?

Дмитро Микитович Перцухов запевняє, що квартира у нього чудова, класна. Він, безперечно, має рацію, бо на правах завідуючого райВНО зайняв собі під житло класну кімнату в школі.

Зоя Михайлівна Васильєва, завідувачка райвідділом охорони здоров'я, доводить, що краща квартира в неї. Вона, мовляв, завжди оточена лікарями, фельдшерами, акушерками, готовими щохвилини надати медичну допомогу завідуючій та членам її сім'ї. І т. Васильєва, очевидно, має рацію, бо під квартиру для себе вона пристосувала дві палати районної лікарні.

Зважаючи на те, що завідуючий райвідділом народної освіти і завідувачка райвідділом охорони здоров'я й досі не прийшли до згоди у питанні, чия ж квартира краща, просимо тебе, Перче, бути їх арбітром.

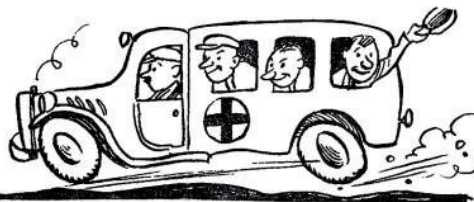
Розсуди, Перче, по справедливості!

Г. ПРОКОПЮК.

Харківська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Одержала наша шахта Ливенська-Заперевальна хороший санітарний автомобіль — машину швидкої медичної допомоги. Подивився б ти, Перче, як її швидко використовують у нас! Ні вдень, ні вночі не знає вона спокою: літає в усі кінці по території шахти, гуде, сигналізує. Не подумай, що у нас часто трапляються нещасні випадки. Нічого подібного. Трапився всього один нещасний випадок з самою машиною: начальник шахти

Будик, головний інженер Васильєв та парторг шахти Бараненко використовують її не за призначенням. Допомагає їм машина швидко їздити додому і з дому, на наради й засідання і т. д.

Просимо тебе, Перче, втрутитися в цю справу, бо коли й далі так піде, то, чого доброго, наші керівники спробують «осідлати» ще й пожежну машину. Вони такі!

Б. ДОСЕНКО,

Трест «Будьоннівугілля»,
Сталінська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 4 ПЕРЕЦЬ опублікував замітку під заголовком «Страшна поємста». Доманівський райком КП(б) України (Одещина) повідомив, що факти, наведені у замітці, підтвердилися. Шофера Ключкова поновлено на роботі, а директора Акмечетської МТС Сидорова знято з посади.

Після перевірки фактів, висвітлених у замітці «Красота», що була опублікована в № 5 журналу, начальник Шепетівського відділку Вінницької залізничної огороди начальників станції Лепесівка Мельнику сувору догану.

У № 6 ПЕРЕЦЬ опублікував фейлетон «Здоровенькі були!» Прокуратура Ворошиловград

ської області повідомила редакції, що за тяганням під час розслідування справ прокуророві Ворошиловського (сільською) району Єпішеву оголошено сувору догану з попередженням, а народному слідчому Ковальовій — догану. Крадів соціалістичної власності Левницького, Коляду та Борщевського заарештовано.

До ПЕРЦЯ надійшли матеріали про зловживання членів правління Ташлицького колгоспу «Зоря комунізму» (Ротмістрівський район, Київської області). Розслідування підтвердило факти. Вироком районного суду розкрадачів колгоспного добра Карпана засуджено до восьми років, а Борсука — до п'ятнадцяти років поправно-трудових робіт.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЯНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 10 (237) (на українському мові).

Підписано до друку 14.V. 1952 р.

Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

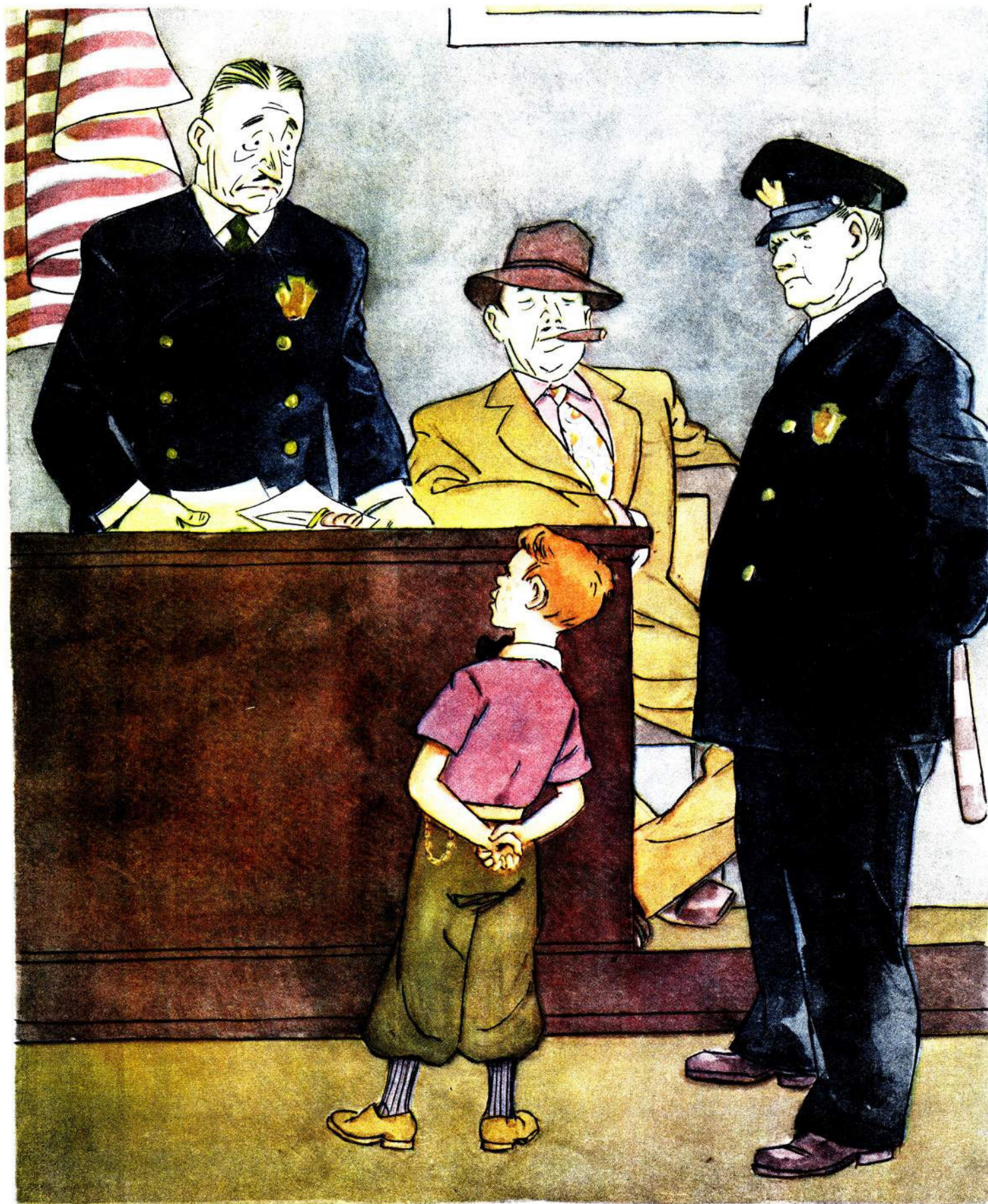
БФ 02335.

Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 1523. Тираж 100.000 прим.

ПОЧАТОК КАР'ЄРИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Такий маленький, і вже маєш два приводи! Що ж з тебе буде, як виростеш?!

— Сенатор!